

[Jensen-Broby.]

kendte ikke betænkningen, da jeg udtalte mig i går, men efter at jeg er blevet gjort bekendt med betænkningen angående lovforslaget om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten, ønsker jeg at sige, at vi ikke stemmer imod dette forslag, men undlader at stemme.

Bertel Dahlgaard: Jeg har bedt om ordet, fordi jeg synes, det er rigtigt, at der gives en i hvert tilfælde nogenlunde fornuftig forklaring på den tilbagebetrækning af det omtalte ændringsforslag, som det ærede medlem hr. Funck-Jensen har foretaget.

Jeg er meget glad for, at dette ændringsforslag er trukket tilbage. Det har nemlig på ethvert tidspunkt været fuldkommen urimeligt og uden mening. Hvis man havde vedtaget dette ændringsforslag om at stryge de 250 mill. kr.s udgift på finanslovsforslaget, ville derved intet være blevet ændret, herken med hensyn til skatter eller andre byrder for befolkningen. Det eneste, der ville være sket, var, at finansloven var blevet vedtaget med et overskud på 200—250 mill. kr., og at der så på tillægsbevillingsloven måtte bevilges udgifter til dette beløb. Nu er der i kraft af det forlig, der er sluttet, allerede disponeret over en væsentlig del af pengene, som ellers skulle have været opført på tillægsbevillingsloven.

Under alt det, der er foregået, er det altså formentlig gået op for det ærede medlem hr. Funck-Jensen, hvor meningsløst det oprindelige ændringsforslag var, og det er så blevet trukket tilbage. Det ligger ganske klart, at ikke blot var ændringsforslaget meningsløst, men at også det ærede medlems forslag om en dagsorden under anden behandling var uden noget som helst formål og mening, idet de synspunkter, andre partier her i tinget havde allerede på det tidspunkt, nu har givet sig udslag i dette forlig. Det var derfor med fuld berettigelse, at disse partier stemte retsforbundets dagsorden ned.

Formanden: Det ærede medlem hr. Funck-Jensen har ordet for en kort bemærkning.

Funck Jensen: Jeg kan ikke dele det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards syn på den sag, han lige har omtalt. Forholdet

er nemlig det, at der jo var hensat 250 mill. kr. på finanslovsforslaget, fortrinsvis til imødegåelse af de udgifter, man forventede i forbindelse med forlængelsen af tilskudsordningerne. Da det viste sig, at der var en opstående almindelig enighed — selvom den ikke var der oprindelig — om, at disse tilskudsordninger skulle bort, var det også efter min mening temmelig meningsløst at have beløbene hensat på finansloven til imødegåelse af udgifter, som man altså — med det flertal, man måtte forvente der nu var i rigsdagen for disse ordningers afskaffelse — slet ikke ville komme ud for. Hvad jeg for lidt siden nævnte, var motiveringen for, at jeg stillede det pågældende ændringsforslag; nu har tingene udviklet sig således, at det var rimeligt at trække det tilbage.

Formanden: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har ordet for en kort bemærkning.

Jeg henstiller iøvrigt, at man ikke længere diskuterer et ændringsforslag, der er bortfaldet.

Bertel Dahlgaard: Den historiske sandhed har jo også sin betydning, højtærede formand — selvom jeg selvfølgelig iøvrigt er enig med formanden.

Det er forsåvidt rigtigt, hvad det ærede medlem nu sagde, men han drager en forkert konsekvens. Det ærede medlem sagde nu, at disse 250 mill. kr. var hensat til udgifter, som forventedes. Ja, netop; for disse forventede udgifter vidste vi alle ville komme. Nu kom de ikke i form af rabatkort, men for den væsentligste del som børnetilskud. Det er noget, alle har været klar over; alle vidste, det ville komme på den måde.

Iøvrigt venter jeg ikke, at det ærede medlem vil være enig med mig — jeg siger jo heller ikke dette for at hverve proselytter, men kun for at oplyse det ærede medlem.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg skal ikke blande mig i denne debat. Hvis det ikke var en banal bemærkning, ville jeg sige, at naturligvis har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ret, men det er der ingen grund til at uddybe nær-